

Arrest

nr. 209 693 van 20 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28 A bus 6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 september 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 16 maart 2018 een beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 20 maart 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.09.2017 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

Attesten afgeleverd door Fiscale Staatsdienst Oekraïne met bewijs dat referentiepersoon haar dochter geen inkomsten voor de periode van 2016-2017.

Attesten betreffende de eigendommen in Oekraïne (woning op naam van referentiepersoon, schenking 49/100 betrokkene)

Stortingsbewijzen van de referentiepersoon naar haar dochter voor de maanden februari, maart en april 2017.

Een attest afgeleverd door Uitvoerend Comité Kamiana (Oekraïne) gemeentebestuur van inschrijving van het gezin bij de referentiepersoon vanaf 13.06.2014 tot en met 16.09.2016.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er worden enkel attesten voorgelegd voor de periode 2016-2017 van onvermogen door de Fiscale Staatsdienst Oekraïne waaruit blijkt dat betrokkene zijn vrouw geen inkomsten kreeg en geen eigendommen heeft. Betrokkene zelf beschikt over 49/100 van de eigendom in Oekraïne geschonken door T.V. (schoonmoeder).

De attesten voor de periode van 2016-2017 kunnen niet in overweging genomen worden om het onvermogen aan te tonen. Dit document heeft immers betrekking op de periode 2016-2017 en zegt niets over voorgaande jaren. Ook de stortingsbewijzen van de referentiepersoon naar betrokkene zijn vrouw kunnen niet worden aanvaard. Deze hebben betrekking op financiële steun aan betrokkene zijn vrouw, en bovendien van toen zij reeds in België verbleef. Uit het administratief dossier blijkt dat het gezin is binnengereisd in augustus 2014. Nergens uit het dossier blijkt dat ze sindsdien zijn teruggekeerd naar eigen land. Het spreekt voor zich dat betrokkene zijn vrouw geen inkomen genereerde in Oekraïne in 2016-2017, immers ze verbleef toen in België. Voorts toont betrokkene aan over een eigendom te beschikken in land van herkomst. Het bewijs van onvermogen en afhankelijkheid van in het land van herkomst werd derhalve niet geleverd.

De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn te Oekraïne en ten laste te zijn geweest van in het land van herkomst of origine, kan niet gesteld worden dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst en kan betrokkene dus geen verblijfsrecht ontleen aan art. 47/2 van de wet van 15.12.1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, volgende toelichting bij het middel:

“2.1.2. Ten laste van de Belgische moeder - toepassing op de feitensituatie in casu TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoeker ten laste moet zijn van zijn Bulgaarse schoonmoeder en hij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege laatstgenoemde.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn "die te hunnen laste zijn".

Nergens kan er worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over afdoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van herkomst. Verwerende partij daarentegen stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker hoe dan ook moest aantonen dat hij financieel/materieel afhankelijk was van zijn schoonmoeder in het land van herkomst. Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Volgens de Burgerschapsrichtlijn moeten de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst

De Vreemdelingenwet voegt hieraan toe dat, wanneer de overheden van het land van herkomst dergelijke documenten niet uitreiken, het feit van het ten laste zijn of deel uit te maken van het gezin van de Unieburger bewezen mag worden met elk passend middel.

De memorie van toelichting bij de wet van 19 maart 2014 verwijst voor het begrip "ten laste" naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ16 januari 2014, Reyes, C-42S/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

Het is tevens mogelijk dat verzoeker al een tijdje in België verblijft op het moment dat hij de aanvraag gezinshereniging indient, wat in casu het geval is in hoofde van verzoeker aangezien hij sedert augustus '2014 in België verblijft samen met zijn gezin. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing zelf dat verzoeker in augustus '2014 België is binnen gereisd en dat hij niet aantoonde daarna te hebben teruggekeerd naar het land van herkomst. Evenmin blijkt dit element uit het administratief dossier van verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker vanaf ten minste 01/01/2017 - financieel en materieel - ondersteund werd door haar Bulgaarse schoonmoeder. Dat deze financiële steun in België heeft plaatsgevonden is ter zake niet relevant.

In het verlengde hiervan heeft hij bij zijn aanvraag diverse documenten naar voren gebracht zoals o.a. geldstortingen dewelke door verwerende partij niet worden betwist.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing tevens niet betwist dat verzoeker bij zijn schoonmoeder heeft ingewoond.

Dat kan uiteraard een wettig of een onwettig verblijf zijn. In dit geval moet verwerende partij verzoeker ten laste beschouwen als verzoeker de Belg of Unieburger ingeschreven staan op hetzelfde adres, of de Belg of Unieburger zijn huisvesting financiert.

Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft verzoeker in dit geval niet voor te leggen.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om

hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een EU moeder ligt derhalve bij verzoekster.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste is van zijn Bulgaarse schoonmoeder, aangezien hij financieel ondersteund werd door zijn Bulgaarse schoonmoeder in België.

Verzoeker heeft in de besteden aanvraag tevens aangetoond dat hij geen inkomsten, noch onroerende goederen heeft Oekraïne, doch deze documenten hebben betrekking op de meest actuele periode in hoofde van verzoeker i.h.b. de periode van 2016-2017.

Dat er een schenking heeft plaatsgevonden opzichtens verzoeker bewijst in se de vermogendheid van verzoeker niet. Schenkingen zijn immers voor herroeping vatbaar en dit toont nogmaals de materiële steun vanwege de Bulgaarse schoonmoeder aan verzoeker in het land van herkomst.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Bulgaarse schoonmoeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R. W. 1982 - 1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn [...]"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet voldoet "aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie". Hierbij wordt concreet ingegaan op verzoekers situatie. Hij toont niet aan dat de motivering niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing en hierop kritiek uit. Deze kritiek wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...] Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]"

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...]"

2.6. Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.7. Verzoeker voert in casu een schending aan van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij aangeeft dat hij luidens voormelde wetsbepaling dient aan te tonen dat hij ten laste is van de bloedverwant in neergaande lijn. In deze wijst de Raad er evenwel op dat verzoeker, als schoonzoon van een in België verblijvende Bulgaarse burger, blijkens de aanvraag van een verblijfskaart (bijlage 19ter) die zich in het administratief dossier bevindt en waarop verzoekers handtekening prijkt, een verblijfsaanvraag heeft ingediend in de hoedanigheid van een ander familielid van een Unieburger. De rechtsgrond van deze verblijfsaanvraag betreft de artikelen 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift onder het kopje “Ten eerste” betoogt dat “het uiteraard zo [is] dat verzoeker ten laste moet zijn van zijn Bulgaarse schoonmoeder en hij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege laatstgenoemde”, kadert de Raad dit binnen de voorwaarde “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn”, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Het staat in deze niet ter discussie dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn vrijheid van verkeer en dit omdat het betrokken familielid niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Evenmin staat ter discussie dat de bewijsvoering in deze vrij is. Wel punt van discussie vormt de vaststelling in de bestreden beslissing, “Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.” Verzoekers kernbetoog is dat het feit dat financiële ondersteuning door zijn Bulgaarse schoonmoeder heeft plaatsgegrepen in België en niet in het land van herkomst, niet relevant is.

2.9. De Raad merkt vooreerst op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, in tegenstelling tot het door verzoeker geciteerde artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, wel degelijk melding maakt van de bewoordingen “in het land van herkomst”. Aldus kan verzoeker niet zonder meer worden gevolgd waar hij stelt dat nergens in de wettelijke bepalingen kan worden gelezen dat het “ten laste zijn” betrekking dient te hebben op de situatie in het herkomstland of dat het niet relevant is dat de financiële ondersteuning in België heeft plaatsgegrepen .

2.10. De Raad wijst er verder op dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35). Het past aldus om te kijken naar relevante rechtspraak van het Hof van Justitie in deze. Hierbij kan worden gewezen op het arrest Rahman, waarin het Hof van Justitie heeft gesteld: “De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, overweging 33). Aldus wordt ook in de rechtspraak van het Hof van Justitie gesteld dat het “ten laste zijn” betrekking dient te hebben op de situatie in het land van herkomst.

2.11. Waar verzoeker aldus tracht aannemelijk te maken dat nergens wordt voorzien dat de afhankelijkheidssituatie betrekking dient te hebben op de situatie in het herkomstland, vindt dit betoog noch steun in de wettelijke bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch in de rechtspraak van het Hof van Justitie. Dat financiële ondersteuning door zijn Bulgaarse schoonmoeder heeft plaatsgegrepen in België is dus, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, wel degelijk relevant.

2.12. Voor zover moet worden begrepen dat verzoeker tracht aannemelijk te maken dat het “land van herkomst”, eveneens betrekking kan hebben op het “land van gewoonlijk verblijf”, waarbij dit “land van gewoonlijk verblijf” hetzelfde land kan uitmaken als het gastland, d.i. België, wijst de Raad op het volgende. Het “land van herkomst” is het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft weliswaar niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn en kan dus evenzeer een “land van gewoonlijk verblijf” uitmaken, doch moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt. Verzoekers interpretatie – dat het land van herkomstland, dan wel het land van gewoonlijk

verblijf hetzelfde land zou kunnen zijn als het gastland, d.i. België – houdt dit in dat het zou volstaan dat een familielid die derdelander is, zonder voorafgaandelijk aan zijn komst naar België ten laste van de referentiepersoon te zijn geweest, naar België reist om te zijnen laste te vallen en vervolgens verweerder confronteert met een *“fait accompli”*-situatie om te worden toegelaten tot verblijf. Nergens in de wettekst, noch in de voorbereidende werken dienaangaande, kan voor dergelijke vooropgestelde interpretatie van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet enige steun worden gevonden.

2.13. De Raad wijst er in deze ook op dat de door verzoeker vooropgestelde interpretatie van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, de *“andere familieleden”* een recht op verblijf zou toekennen onder gunstigere verblijfsvoorwaarden dan de familieleden bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Immers volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat de familieleden, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dienen aan te tonen dat de *“de noodzaak van materiële steun in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant [moet] bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket). Dat het *“land van oorsprong of van herkomst”*, zoals bedoeld in voormeld arrest, inhoudt dat het bestaan van de afhankelijkheidsband geen betrekking kan hebben op de situatie in het gastland, blijkt uit overweging 99, derde streepje van de conclusie van de advocaat-generaal L.A. Geelhoed, verstrekt in het kader van de zaak Jia van het Hof van Justitie (zaak C-1/05 van 9 januari 2007), waarin het volgende wordt gesteld: *“Artikel 1, sub d, van richtlijn 73/148 moet aldus worden uitgelegd dat het begrip „ten laste komend” betrekking heeft op de situatie waarin een familielid van een burger van de Unie economisch afhankelijk is van die burger van de Unie om het bestaansminimum te bereiken in het land waar hij normaal gesproken woont, niet zijnde de lidstaat waar hij vergunning tot verblijf aanvraagt, en dat deze situatie een structureel karakter heeft.”* Tevens kan worden verwezen naar de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG van 2 juli 2009 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, waarin omtrent het begrip *“ten laste zijn”* als volgt wordt gesteld: *“Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft).”* (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad, p. 5).

2.14. Gelet onder meer op de vaststellingen gemaakt door het Europees Hof van Justitie in het voormelde arrest Rahman, waarin het Hof stelde: *“Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.”*, vindt een gunstigere behandeling van de familieleden in ruime zin, geen steun in het algemeen opzet van de Uniewetgever inzake gezinshereniging.

2.15. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat dient te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie, kan aldus niet zo worden begrepen als zou het volstaan voor verzoeker aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon in België. Waar verzoeker aldus wijst op de financiële en materiële ondersteuning door de referentiepersoon in België – en verwijst naar de neergelegde stukken die hierop betrekking hebben – kan dit betoog niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing waarin kan worden gelezen dat de verwerende partij deze stukken niet aanvaardt omdat *“niet afdoende [blijkt] dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon”*.

2.16. De bestreden beslissing stelt verder, *“Het bewijs van onvermogen en afhankelijkheid van in het land van herkomst werd derhalve niet geleverd. De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.”* Dit houdt in dat de verwerende partij van oordeel is dat het door verzoeker overgemaakte *“attest afgeleverd door Uitvoerend Comité Kamiana (Oekraïne) gemeentebestuur van inschrijving van het gezin bij de referentiepersoon vanaf 13.06.2014 tot en met 16.09.2016.”* geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker het bewijs van onvermogen en afhankelijkheid van

in het land van herkomst niet geleverd heeft. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat hij bij zijn schoonmoeder heeft ingewoond. Verzoeker concretiseert zijn betoog echter niet verder. Zo verduidelijkt hij niet hoe een *“attest afgeleverd door Uitvoerend Comité Kamiana (Oekraïne) gemeentebestuur van inschrijving van het gezin bij de referentiepersoon vanaf 13.06.2014 tot en met 16.09.2016.”* kan samengaan met de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“het gezin is binnengereisd in augustus 2014. Nergens uit het dossier blijkt dat ze sindsdien zijn teruggekeerd naar eigen land.”* Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift ook niet dat hij sedert augustus 2014 in België verblijft en alleszins blijkt uit het administratief dossier dat hij in augustus 2014 een asielaanvraag in België heeft ingediend en dat hij sedertdien beroepsprocedures en verblijfsprocedures heeft ingeleid. Evenmin geeft verzoeker concreet aan waarom de inschrijving op een gezamenlijk adres ipso facto inhoudt dat verweerder hem als ten laste dient te beschouwen. Het komt niet aan de Raad toe om deze gebreken in verzoekers uiteenzetting op te vullen.

2.17. Wat betreft het bewijs van onvermogen, wijst de Raad erop dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst financieel of materieel werd ondersteund door zijn schoonmoeder. Deze vaststelling volstaat reeds, opdat niet is aangetoond dat hij “ten laste” is van de referentiepersoon. Het motief in de bestreden beslissing aangaande het bewijs van onvermogen, kan derhalve worden beschouwd als een overtollig motief, waarbij een onderdeel van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit onderdeel is niet noodzakelijk, daar een eventuele gegrondheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

2.18. Verzoeker betoogt nog dat verweerder zich heeft gestoeld op *“hypotheses wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële steun van de referentiepersoon”*, doch verduidelijkt niet in welke mate verweerder is uitgegaan van hypothesen.

2.19. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in casu geen situatie van een statische Belg voorligt, zodat deze wetsbepaling geen toepassing vindt. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk. Evenmin is er sprake van een familielid in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zodat dit onderdeel eveneens onontvankelijk is.

2.20. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat verweerder op onjuiste, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijkt aan te tonen dat hij “ten laste” van de referentiepersoon is, in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA